

delse, saaledes som det antydes i Paragraphen ved den fte Tilføining: „forfaavidt Gjerningen ikke efter sin Væstfæffenhed medfører større Straf“ — jævnlig ville være af en mere undskyldelig Natur, saasom Medlidenshed. I Betragtning af, at under Paragraphens Straffebestemmelse ogsaa indbefattes det Tilfælde, at det er meget smaa Lovovertrædelser, Politisfeelser m. v., hvormed Embedsmanden seer igjennem Fingre, har man endog meent, i Overensstemmelse med den norske Straffelovs Kap. 24 § 11, at burde aadne Udgang til under formildende Omstændigheder at lade Brøden kunne affones med Bødestraf. En ikke lidet mere strafbar Charakter har det Tilfælde, at en Embedsmand, hvem en Fanges Bevogtning paaligger, forsættlig lader ham undvige eller beforder hans Undvigelse, og det er navnlig aabenbart, at et saadant Forhold fra vedkommende Embedsmands Side maa ansees som en mere kvalificeret Forbrydelse, end hvor en Privatmand hjælper til at befrie en Fange ud af Dvrighedens eller Rættens Magt, hvorfor der i Udkastets § 104 er sat Straf af Fængsel eller Forbedringshunsarbejde. Det kunde endog synes, at den Embedsmand, der paa den anførte Maade handler imod sin Embedspligt, under alle Omstændigheder burde forbryde sit Embede; man har imidlertid troet, at det dog kunde blive for haardt ubetinget at foreskrive denne Straf, med Hensyn til, at ikke blot Motivet til og Næmedet med en Fanges Udsættelse, men ogsaa selve Begrebet Fange kan være saare forskjelligt. Man har derfor, idet man forøvrigt ikke har anset det hensigtsmæssigt, efter den norske Straffelovs Mønster i dens Kap. 24 §§ 6 og 7, at optage forskjelligte Distinctioner i de nævnte Henseender, foreslaaet Minimum af Straffen sat til 3 Maaneders Fængsel, og har dertil i Paragraphens 2det Stykke knyttet en jærlig Straffebestemmelse for det Tilfælde, at Undvigelsen er foranlediget ved Embedsmændens Uagtsomhed eller Forsømmelse.

I Udkastets §§ 128—130 omhandles Forsalfkning af Embedsprotokoller samt Udstedelse af falske eller urigtige Embedsattester m. v. Der bør, efter Kommissionens Formening, ved Affattelsen af

Straffebestemmelserne besangaaende væsentlig have 2 Hensyn for Die, det ene det subjective, i hvilken Hensigt Forsalfkningen er steet, det andet det objective, om en Forsalfkning har fundet Sted af Embedsprotokoller eller til Embedet hørende eller betroede Dokumenter eller dog en falskelig Udstedelse af Attestationer eller Dokumenter, der skulde hente en særegen Betydning fra de offentlige Protokoller, i Henshold til hvilke de udfærdiges. Hvad Hensigten angaaer, fremtræder Forbrydelsen navnlig som kvalificeret, naar Forsalfkningen eller Forvansningen er steet for at tilvende sig selv pekuniær eller anden Fordeel, for at tilføie Andre Retstab eller dog, for at tilveiebringe en Tilstand, hvorefter Retsgoder paa en uretlig Maade tildeles eller fordeles imellem forskjellige Personer. Forfaavidt denne kvalificerende Hensigt i § 128 er udtrykt ved de Ord: „hvis nogen Embedsmand for at tilvende sig eller Andre en Fordeel eller for at skade Andre o. s. v.“, kunde der maaskee vel reises nogen Tvivl, om der maatte være tilstrækkelig Føie til at lade en højere Straf indtræde alene paa Grund af den Omstændighed, at Forsalfkningen er steet for at skaffe en Anden en Fordeel, hvortil det vel ogsaa maa henføres, at det tilsigtes at befrie Nogen for et eller andet Retstab eller for et andet Onde, som efter de virkelige Forhold vilde ramme ham. Ligesom der nemlig kan tænkes Tilfælde af denne Art, hvor Forseelsen kun synes at være af mindre Betydning, t. Ex. hvor der er gjort en urigtig Protokolltilføiel angaaende den Tid, hvortil en Person har anmeldt sig, for paa den Maade at frie ham for Ansvar for en for sigldig Anmeldelse, saaledes fattes der heller ikke i fremmede Straffelove (den østerrigste og bayerske) Exempler paa, at det er opstillet som Betingelse for Anvendelsen af en strengere Straf for det heromhandlede Forhold, at Hensigten har været at tilføie Andre en Skade. Hvad dette Sidste angaaer, bemærkes imidlertid, at den Omstændighed, at Embedsmanden har tilsigtet at tilvende sig selv en Fordeel, i hvert Fald synes at burde betragtes som kvalificerende, og hvad særlig angaaer den Forsalfkning, der nærmest steer for at tilvende en Anden en Fordeel, maa det erindres, at det dog vistnok som oftest vil